

Θέμα 6ο: Σάββατο 16 / Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2024

Η ΚΑΤΑΠΑΥΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Μικρή εισαγωγή

Ένα θαλασσινό ταξίδι και σε ποιον δεν αρέσει! Να σχίζει περήφανα το καράβι τη θάλασσα! Να παραβγαίνει τα δελφίνια και να χαιρετάει τους γλάρους! Μα, και μεγάλο να μην είναι το καράβι, καϊκάκι με πανιά ή βαρκούλα με κουπιά να είναι, πάλι μας αρέσει πολύ!

Σκεφθείτε όμως, παιδιά, σ' ένα τέτοιο όμορφο και ήσυχο ταξίδι να σηκωθεί ολόξαφνα δυνατή τρικυμία! Ο άνεμος να λυσσάει και να το χτυπά αλύπητα! Βουνά το κύμα! Τα πανιά να σκίζονται! Να σπάζουν τα κουπιά! Και τα νερά να ορμούν, να πλημμυρίζουν το σκάφος!... Ζαλισμένοι, φοβισμένοι οι πριν χαρούμενοι ταξιδιώτες, πασχίζουν για να εκπέμψουν S.O.S. Φοβερή ώρα! Και δεν ξέρω αν έχετε ακούσει ή διαβάσει ή... δει ποτέ ένα τέτοιο ναυάγιο!

Για ένα τέτοιο θα μιλήσουμε σήμερα! Η καλύτερα, για ένα ανυπολόγιστης σημασίας διάλογο, που έγινε μέσα σ' αυτή την τρικυμία: ανάμεσα σ' ένα ναυαγό και στον Μεγάλο και Ανυπέρβλητο Ναυαγοσώστη! Το γεγονός συνέβη αμέσως μετά το εκπληκτικό θαύμα του πολλαπλασιασμού των άρτων, και κατέπληξε για άλλη μια φορά τους Μαθητές η παντοδυναμία και η θεϊκή εξουσία του Διδασκάλου τους.

Μηνύματα μέσα από τα κύματα θα πάρουμε σήμερα!

Αφήγηση:

Ύστερα από το ανεπανάληπτο εκείνο γεύμα με τους «πεντακισχιλίους», ο Κύριος «ήνάγκασε» τους Μαθητές Του να μπουν στο καραβάκι και να περάσουν απέναντι στην Καπερναούμ. Είχε λόγο που το έκανε αυτό. Ο Ίδιος «απέλυσε» τους όχλους, ανέβηκε στην κορυφή του μικρού βουνού για να προσευχηθεί. Ήδη βράδιαζε.

Τι συνέβη όμως, ενώ το πλοiάριο διέσχιζε τη γαλήνια θάλασσα; «...Σηκώθηκαν κύματα μανιασμένα, να χτυπούν αλύπητα το καραβάκι, να το απειλούν με καταποντισμό. Μπήκαν σε αγώνα οι μαθητές. Άλλοι μαζεύουν τα πανιά, άλλοι βγάζουν τα νερά από το πλοiό. Όλοι να παλεύουν για να αντιμετωπίσουν τον κίνδυνο. Όσο κι αν ήταν συνηθισμένοι από το νερό και τα ξαφνικά αγριέματά του, ο κόπος κι η αγωνία — μετά από μια γεμάτη μέρα μάλιστα — δεν μετριούνται.

Ήρθε κι η νύχτα. Κι όλη τη νύχτα αυτό το κακό. Κι ελπίδα πουθενά. Ο άνεμος, τα κύματα στην ίδια ένταση, στην ίδια απειλητική βιαιότητα. Μέχρι που έπιασε αδιόρατα να χαράζει. Μάταια κοιτούν γύρω μήπως φανεί κάποιο φωτάκι, μήπως κάποιος σκιερός όγκος φανερώσει τη στεριά, σημάνει την ελπίδα. Τίποτε. Ή μάλλον...

— Πω, πω! Τι είναι τούτο;

— Ποιο;

— Εκεί στο βάθος. Κοίτα! Έρχεται προς εμάς...

—Ανθρώπινη σκιά είναι! Φάντασμα, παιδιά!

—Ναι, κι εγώ το βλέπω, να το! Βοήθεια!

—Αλίμονο! Δεν μας έφταναν όλα τα άλλα, ήρθε και τούτο το κακό.

—Εγώ είμαι, μη φοβάστε! Ακούστηκε μακρινή του Δασκάλου τους η γνώριμη φωνή, που την έφερνε μαζί με το βουητό του ο αέρας.

—Ο Διδάσκαλος!

Άλλο και τούτο πάλι. Όρθιος πάνω στα νερά βαδίζει. Πόσο σταθερά, Θεέ μου! Σαν να πατάει σε στεριά. Τα κύματα ορμούν ψηλά, χάσκουν στο βάθος, αφρίζουν πλαταγίζοντας. Ο άνεμος ασταμάτητα φυσάει μανιασμένα, κάνει τα ιμάτια να παραδέρνουν στην ορμή του. Κι όμως, μέσα σε όλον αυτόν τον χαλασμό, ο Κύριος περπατάει ανεπηρέαστα, σταθερά. Και πλησιάζει.

—Κύριε, φωνάζει όπως πάντα αυθόρμητος ο Απόστολος Πέτρος, αν στ' αλήθεια είσαι Σου, πες μου να περπατήσω κι εγώ πάνω στα κύματα, να 'ρθώ κοντά Σου! «Εί σύ εἶ, κέλευσόν με πρὸς σε ἔλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα»..

—Να έρθεις, Πέτρο! «Ελθέ»!

Κι αμέσως με μια πίστη, με μια φλόγα, με μια ορμή ο Μαθητής πηδάει από το πλοίο και τρέχει προς τον Χριστό, ατενίζοντάς Τον με λαχτάρα όσο και με θάμβος.

Έτρεξε δίχως να βλέπει τίποτε άλλο, δίχως να λογαριάζει κίνδυνο, έτρεξε να συναντήσει τον αγαπημένο του Διδάσκαλο, που τόσα θαυμαστά μπορούσε. Έτρεξε, ναι, απίστευτο. Κι αυτός πάνω στα κύματα! Δίχως καθόλου να δυσκολευτεί ή να κινδυνεύσει. Τι θαύμα! Τι χαρά! Μέσα στο χαλασμό, κι αυτός, όπως Εκείνος, ανεπηρέαστος, θριαμβευτής.

Όμως, σε μια στιγμή κάτι σαν να κόπηκε απ' την ορμή του. Το βλέμμα του λίγο σαν να ξέφυγε απ' τον Χριστό, έπιασε την αγριεμένη όψη του πελάγου γύρω, ένωσε την αντάρα του ανέμου, έφερε δισταγμό. Η σκέψη αστραπιαία μέτρησε την απόσταση — πόσο είχε αλήθεια ξεμακρύνει από το πλοίο! Ήταν σιγουριά στο πλοίο... Κι αν το νερό κάποια στιγμή υποχωρήσει, πώς να γυρίσει πίσω, πού να πιαστεί;... να το, υποχωρεί!...

—Κύριε! βγάζει σπαρακτική κραυγή. Βοήθεια! Σώσε με! «Κύριε, σῶσον με»!

Και βέβαια έσπευσε ο Χριστός μας. Τον έπιασε απ' το χέρι. Τον σήκωσε πάλι πάνω στο νερό. Και στοργικά τον μάλωσε:

—«'Ολιγόπιστε! εἰς τί ἔδίστασας»; Γιατί έχασες την πίστη σου; Γιατί άφησες βλέμμα και λογισμούς να σε οδηγούν μακριά μου, να σε καταποντίζουν δίχως λόγο; Σκέψου το πάλι. Αφού σου έδωσα εντολή εγώ, αφού περπάτησες ήδη με τη δύναμή μου πάνω στα νερά, τι κίνδυνος υπήρχε; Τι άλλες αποδείξεις για τη δύναμή μου χρειαζόσουν; Τι άλλα στηρίγματα ζητούσες, για να νιώθεις σιγουριά;

Κι ήρθαν μαζί στο πλοίο. Κι έγινε γαλήνη. Κι έφτασαν δίχως να το καταλάβουν στην Καπερναούμ».

Συζήτηση

Αξίζει να σταθούμε λίγο στο μεγάλο θαύμα, να το σκεφτούμε καλύτερα και να το αποθαυμάσουμε.

Και τι είναι εκείνο που πρώτα - πρώτα προκαλεί τον θαυμασμό μας;

—Ο Κύριος περπατά πάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα! Αυτό σημαίνει;

—Εξουσιάζει και τους φυσικούς νόμους, που με καμιά δύναμη δεν επιτρέπουν κάτι τέτοιο! Μόνο η δύναμη του Δημιουργού τους μπορεί να τους καθυποτάξει! Και μόνο ο Κύριος περπάτησε πάνω στα κύματα; Με τη δική Του εντολή ο νόμος της βαρύτητας υποχωρεί και για τον Πέτρο! Ο δυνατός στην πίστη και φλογερός μαθητής προχωρεί προς τον Κύριο! Βαδίζει άνετα σαν σε στεριά πάνω στην αφρισμένη θάλασσα!

Ας προσέξουμε αυτό το σημείο. Κάτι λέει σε μας.

—Έτσι γίνεται πάντα! «Δεν φοβάμαι τίποτα· ούτε και τα κύματα...»! τραγουδά όποιος έχει στεριωμένη την πίστη του στον Χριστό. Και προχωρεί προς Αυτόν μέσα από τις οποιοσδήποτε της ζωής τρικυμίες. Ακούει πάντα τη φωνή του Κυρίου να λέει· «Θαρσεΐτε, εγώ είμι· μή φοβεΐσθε!»! Τι έγινε όμως στη συνέχεια με τον Πέτρο;

—Ενώ προχωρούσε με θάρρος πάνω στη θάλασσα προς τον Χριστό και καμιά τρικυμία δεν τον εμπόδιζε, ξάφνου... Τι έγινε ξάφνου;

—«Ήρξατο καταποντίζεσθαι!»! Γιατί;

—Φοβήθηκε! Και γιατί φοβήθηκε;

—Τον χτύπησε ο άνεμος! Τον απείλησε το κύμα! Αναμφίβολα βρέθηκε σε μεγάλο κίνδυνο! Να 'ταν όμως αυτή η αιτία; Μα, λίγο πριν, στις ίδιες συνθήκες βάδιζε σταθερά! Τι συνέβη τώρα;

—Ό,τι συμβαίνει συνήθως με εμάς τους ανθρώπους, όταν βρεθούμε σε δυσκολία ή κίνδυνο. Κλονίστηκε προς στιγμήν η πίστη του. Γιατί; Το βλέμμα του το έστρεψε στο αφρισμένο κύμα. Το πήρε από τον Χριστό! Όταν, παιδιά, λείψει ή κλονιστεί η πίστη, αμέσως εμφανίζεται ο φόβος! Όπου υπάρχει πίστη στον Χριστό, φόβος δεν στέκεται. Όμως, και μέσα στη στιγμή της αδυναμίας ο Πέτρος δείχνει ότι αγαπά και εμπιστεύεται τον Κύριο. Πώς το καταλαβαίνουμε;

—«Κύριε, σῶσον με!»! φωνάζει!

Ας φανταστούμε με τι δύναμη και λαχτάρα το φώναξε! Και να το χέρι το παντοδύναμο! Απλώνεται στο ναυαγό της ολιγοπιστίας, τον σηκώνει και πάλι να περπατά μαζί Του, αβούλιαχτος ξανά, στο κύμα! Και του υπογραμμίζει την αιτία της ταλαιπωρίας του· «'Ολιγόπιστε! εἰς τί ἐδίστασας;» Γιατί δειλίασες, ολιγόπιστε; Δεν είχες καταλάβει ότι είχα υποτάξει για χάρη σου και τα στοιχεία και τους νόμους της φύσης;...

Μαζί ανεβαίνουν στο πλοίο. Άνεμοι και κύματα μαζεύονται αυτομάτως. Ο Δημιουργός τους δεν τα χρειάζεται άλλο. Η διδασκαλία Του έγινε! Οι Μαθητές και οι λίγοι άνθρωποι του караβιού μένουν έκθαμβοι μπροστά και στο δεύτερο αυτό θαύμα! Πέφτουν στα πόδια Του με απέραντο σεβασμό και ομολογούν·

—«'Αληθῶς Θεοῦ υἱός εἶ!»! Εἶσαι πραγματικά, ο Υἱός του Θεοῦ!

α) Η διδασκαλία του Κυρίου ἔγινε. Τα διδάγματα βγήκαν μέσα από τα γεγονότα και το θαύμα. Το μάθημα πέτυχε. Το δείχνει η τελευταία ομολογία των Μαθητῶν· «'Αληθῶς Θεοῦ υἱός εἶ!»! Παιδιά, με καράβι που διασχίζει τη θάλασσα για να φθάσει στο αντίπερα λιμάνι της αιωνιότητας μοιάζει και η ζωή του ανθρώπου. Και η θάλασσα το ξέρουμε· δεν εἶναι πάντα ἴδια. Σήμερα ἔχει γαλήνη. Μα ξάφνου, φουρτουνιάζει. Κάποιες στιγμές σαστίζουμε. Χανόμαστε.

Τυχαίνει μια αρρώστια, κάποιο ατύχημα — ο Θεός να φυλάει — ἕνας σεισμός, κάποια αναστάτωση, ἕνας κίνδυνος. Ακόμα και στο σχολεῖο ἢ στο σπίτι κάποια αναστάτωση. Φόβος και τρόμος και ἀγχος πιάνει μερικούς με ατονισμένη πίστη. Ο Χριστιανός, ὅμως, τι θυμάται σε αυτές τις περιπτώσεις;

—«Θαρσεῖτε. Μη φοβεῖσθε. Εἰδὼ εἶμαι Εγώ!»! Και τι φωνάζει σαν προσευχή ικεσίας στον Κύριο;

—«Κύριε, σῶσον με». Δεν υπάρχει περίπτωση να φωνάξουμε τον Κύριο μέσα από οποιαδήποτε κύματα και να μην τρέξει να μας δώσει το σωστικό και παντοδύναμο χέρι Του!

Μπουμπουνητά και αστραπές και κεραυνοὶ σκεπάζουν απειλητικά τον ουρανό της ζωῆς μας; Τρικυμίες και κύματα; Εμπόδια και δυσκολίες; «Κύριε, σῶσον με!»! Ας εἶναι ἡ προσευχή μας. Βρίσκεται και περπατά κοντά μας. Εξουσιάζει και κεραυνοὺς και κύματα και κάθε τι που μας απειλεί!

β) Αλλά και στον αγώνα μας για την ἀρετή εἶναι κοντά μας ο Κύριος! Ἐχουμε κινδύνους σ' αυτόν τον αγώνα;

—Και βέβαια ἔχουμε. Ας αναφέρουμε μερικούς.

—Ελαττώματα που επιμένουν. Κακές συνήθειες. Κακές επιθυμίες. Το ρεύμα του κόσμου με την ἀπιστία και την αμαρτία, που θέλει να μας παρασύρει στο κακό. Μια φίλια ὄχι καλή. Διασκεδάσεις που βλάπτουν. Ἴσως και κάποιες ειρωνείες, κοροϊδίες των ἄλλων, κ.λ.π. Ἄνεμοι που δέρνουν την ψυχή εἶναι και αυτά. Κάποτε γίνονται κύματα να τη βουλιάξουν. Ὅμως τώρα ξέρουμε. Μέσα από της Τιβεριάδας τα κύματα φθάνουν στην καρδιά του ουράνια μηνύματα. Μιλάει ο Κύριος! Μιλάνε οι σωσμένοι Μαθητές Του και ο Πέτρος! Θάρρος! Κοντά σου εἶναι ο Εξουσιαστής των πάντων Θεός! Το παντοδύναμο χέρι Του απλωμένο για σένα. Ακατανίκητος ο δικός σου Υπερασπιστής! Δεν υπάρχει εἶδος στενοχωρίας, δυσκολίας, πόνου, προβλήματος ἢ κινδύνου, που να μην υποτάσσεται σ' Εκείνον. Αρκεί σε Κείνον να φωνάξεις με πίστη· «Κύριε, σῶσον με»!

Σύνθημα: Στον αγώνα μας για την ἀρετή εἶναι κοντά μας ο Κύριος!